feit dat onze eigen schuld door Christus afbetaald werd. Een zeer zwart beeld wordt getekend van de heiden, de natuurmens, die door de vloek van Cham in diepe zonde leeft: in radeloosheid, droefgeestigheid, onzedelijkheid, leugenachtigheid en gruwelijke wreedheid (van kindermoord en mensenoffers; voorbeelden te over worden van dat alles geboden). Wel degelijk dus mededogen met zoveel jammer en ellende. In diepste wezen lagen ook wij zo in zonde verloren terneer, in zware, onbetaalbare schuld. Maar, Christus zij lof en dank, Hij heeft deze zelf op zich genomen en ons voorgoed ervan verlost, door het bloed dat Hij voor ons stortte aan het kruis. Verzoend met God zijn wij nu, en daarom aan ons als dankbare schuldenaars de heerlijke opdracht deze verzoening te prediken aan alle volken in duisternis.

De principiële verschuldigdheid aan Christus en de wereld is dus het grondmotief. Nu echter verlegt Beets het accent naar wat wij gewoonlijk, missiologisch gesproken, het schuldmotief noemen: de aflossing van onze schuld van wat wij als blanken aan leed en onrecht aan de gekleurde volken in de loop der eeuwen hebben aangedaan.[8] Wij westerse volken hebben vroeger onze christentaak ten aanzien van de ongekerstende volkeren schandelijk verzuimd. Ja, erger nog, wij blanken hebben 'den naam van christelijk Europa stinkend gemaakt' in Azië, Afrika, Amerika en de eilandenwereld, door ons gedrag en onze handelwijze: onze gruweldaden van moord en slavernij. Zo betaamt het ons deze schuld der boete af te betalen en te vergoeden. Hoe zullen wij dat doen? Paulus vervolgt: wij willen steeds 'volvaardig' zijn om ook aan u te Rome ('de verre heidenen', zo interpreteert Beets dat) het evangelie te verkondigen.

De implementatie daarvan schetst Beets dan volgens het bekende patroon: ons aandeel aan de schuldbetaling kunnen wij aanbieden door middel van onze gebedssteun aan alle uitgezondenen en hun arbeid, door onze gáven der liefde, en door onze diénst der liefde in de vorm van studie en propagandistische activiteit, de bestrijding van de schandelijke vooroordelen der tegenstanders, en de oprichting van hulpgenootschappen (zoals Beets er een in Heemstede had opgericht).[9]

Met meeslepende welsprekendheid is Beets' pleidooi gesteld. In zijn peroratie biedt hij tenslotte zijn hoorders nog een blik op de reeds behaalde triomfen. Na deze dertig pagina's druks worden nog niet minder dan zestig bladzijden met aantekeningen en bijlagen toegevoegd, met illustratief materiaal, vooral ontleend aan Wilhelm Hoffmanns *Missions-Stunden*.

Drie jaren later, op 7 augustus 1850, sprak Beets in Zeist, als pendant

8. Vgl. J. van den Berg, *Waarom zending?*, Kampen, 1959, 25v.
9. Zie mijn *Kom over en help ons!*, Den Haag, 1981, 68, noot 5.